

Arrest

nr. 189 331 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 25 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 december 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 28 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 25/06/2015
Overdracht CGVS: 05/10/2015*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 8-12-2016 van 14u05 tot 18u06, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Oger loco meester Loobuyck, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 01-01-1995 in Mogadishu. U bent etnisch Haber Gedir, familieclan Hawiye. U bent in september 2014 gehuwd met N.A.K. in Mogadishu, en u heeft geen kinderen. U woonde in Wardigley, wijk Hamar Jadid. U was eigenaar van een zaak waar de jeugd samenkwam op voetbal te kijken of om op de PlayStation te spelen. Er kwamen ook jongeren die voor de PS werkten, een veiligheidsdienst van de overheid die Al-Shabaableden opsporen. U kent enkel het acroniem 'PS', u weet echter niet waarvoor deze afkorting staat. Op een dag kwamen enkele leden van Al-Shabaab naar uw zaak en riepen u naar buiten. U moest met hen meegaan naar een ruïne. Daar vroegen ze u om wapens in uw zaak te verbergen. U ging uiteindelijk akkoord. U vroeg aan één van de jongeren die u goed kende om op uw zaak te letten en u ging naar huis. U vertelde het gebeurde aan uw moeder. Uw moeder begon te wenen en ze vroeg zich af of ze u naar een veilige plaats kon brengen. Ze belde uw neef en vroeg hem om u naar een veilige plaats te brengen. Uw neef kwam u halen met twee andere jongens en ze brachten u naar een huis in een andere wijk. U vertelde uw neef alles wat er gebeurd was. De volgende ochtend nam uw neef u mee naar een ander huis in een andere wijk. Drie dagen nadat ze naar u waren gekomen, kwamen Al-Shabaableden naar uw zaak en toen ze u niet konden vinden, verwoestten de leden uw PlayStation. Twee dagen later kwamen ze naar het huis waar uw moeder en familie woonde en ze vroegen hen waar u was. Uw moeder overlegde met een familielid van haar, dat vroeger bewaker was van het presidentieel huis in de vorige regeringen. Die man stelde voor om u ofwel te laten aansluiten bij de PS opdat u zichzelf zou kunnen verdedigen, ofwel dat u het land zou verlaten. U zei dat u geen intentie had om een geweer te gebruiken. U ging naar een ander huis, in Banadir. U kreeg ondertussen bedreigingen via telefoon en SMS en u bleef in dat huis terwijl uw familie uw reis voorbereidde. U heeft Mogadishu op 22-12-2014 verlaten en u bent met de auto naar Kenia gereisd, vanwaar u verder reisde via Soedan naar Libië. Na de oversteek op zee, bent u aangekomen in Italië en bent u met de auto verder gereisd naar België, waar u aankwam op 24-06-2015 en er asiel heeft aangevraagd op 25-06-2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voorvervolgung, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat alle soorten jeugd naar u [uw zaak] kwam of ze nu [lid van] PS waren of niet (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw neef [de zoon van uw oom] lid was van PS. U verklaarde dat Al-Shabaableden naar u toe kwamen om u te vragen u aan te sluiten bij hen en om wapens in uw zaak te komen verbergen, aangezien de PS en andere mensen uw plaats niet verdenken. U gevraagd of die leden gemaskerd waren, verklaarde u dat ze niet gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde dat de PS een leger is in gewone kledij dat werkt voor de overheid en dat hun job erin bestaat mensen te identificeren waarvan ze denken dat ze Al-Shabaableden zijn, en naar hun huizen te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw beste vriend een PS-lid kon zijn, maar dat hij dat nooit zou vertellen. U gevraagd of het niet onvoorzichtig is van Al-Shabaab om juist daar waar PS-leden komen, hun wapens te plaatsen (gehoorverslag CGVS, p. 15), verklaarde u dat ze het u niet gevraagd zouden hebben als ze geloofden dat het gevaarlijk was voor hen om daar hun wapens te laten, en u voegde eraan toe dat uw neef - een lid van de PS - naar uw zaak kwam. U gevraagd of het geweten was dat uw neef voor de PS werkte, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat dat welgekend was, daar hij reeds aan verschillende operaties in de wijk deelnam (gehoorverslag CGVS, p. 13). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de Al-Shabaableden goed op de hoogte waren van het feit dat de zoon van uw oom [die u ook soms 'broer' noemt] lid was van de PS (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen ongeloofwaardig en onwaarschijnlijk worden bevonden, en geenszins getuigen van reële situaties. Het feit dat Al-Shabaableden u zouden contacteren, u die een neef heeft die PSlid is [die Al-Shabaableden opspoort] en een zaak heeft waar vaak PS-leden komen, komt uiterst bevreemdend over. Het is immers zeker niet ondenkbaar dat u niet zou willen meewerken of met deze info over deze Al-Shabaableden naar uw neef stapt. U later gevraagd of ze [Al-Shabaableden] u ervan hebben beschuldigd lid te zijn van de PS, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 16).

U gevraagd wanneer, verklaarde u dat ze u daarvan beschuldigden toen het nieuws zich verspreidde, nadat ze [Al-Shabaab] uw PlayStation hadden vernietigd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat uw verklaringen geenszins getuigen van reële situaties. Indien de Al-Shabaableden werkelijk achteraf [nadat ze u gevraagd hadden om wapens in uw zaak te verbergen en u niet bleek mee te werken] meenden dat u een lid was van de PS, blijkt de actie van Al-Shabaab om u te rekruteren en uw medewerking te verkrijgen uiterst onvoorzichtig, gevaarlijk en ondoordacht. Dat een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al-Shabaab u blijkbaar genoeg vertrouwde om u eerst te vragen mee te werken, en u daarna beschuldigde lid te zijn van de PS [die Al-Shabaableden opspoorde], komt geenszins aannemelijk over. De kans dat een deel van het Al-Shabaabnetwerk in Mogadishu zo opgerold zou kunnen worden, indien u werkelijk een lid van de PS bleek te zijn en geïnfilteerd zou zijn in het netwerk van Al-Shabaab, is immers zeker niet onbestaande. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat de leden van Al-Shabaab vooraf onderzoek naar u gedaan zouden hebben en vooraf zouden weten of u al dan niet lid was van de PS, des te meer gezien de ernst van hun vraag. Het feit dat u wel op de hoogte blijkt te zijn van wie lid is van de PS [uw neef en meerdere van uw klanten] doet ernstige vragen rijzen over het feit of Al-Shabaab dan niet op de hoogte zou kunnen zijn van wie al dan niet lid is van de PS. Verder kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de uitvoering van het plan van Al-Shabaab. U gevraagd waarom Al-Shabaab aan u vroeg of ze die wapens konden verstopten, verklaarde u dat [alleen] zij de exacte reden weten, maar dat u denkt dat het zo is omdat uw plaats onverdacht is, omdat soldaten verschillende keren een operatie hebben uitgevoerd in uw wijk en dat uw plaats niet onderzocht werd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zelfs rekening houdend met het feit dat uw plaats niet onderzocht zou worden bij een mogelijke razzia van de overheidstroepen, stelt de vraag zich hoe u die wapens zou kunnen verbergen in uw zaak als daar [regelmatig] PS-leden kwamen [de PS, die Al-Shabaableden probeert te ontmaskeren] en hoe de Al-Shabaableden dan die wapens zouden komen ophalen als die PS-leden vaak in uw zaak waren. Al-Shabaab lijkt met deze operatie een zodanig groot risico te nemen – waarbij een deel van hun netwerk in Mogadishu ontmaskerd zou kunnen worden – dat er geenszins kan ingezien worden waarom Al-Shabaableden aan u zouden vragen om wapens te verbergen. Uw verklaring dat ze op zoek waren naar een plaats die niet verdacht was, weet geenszins te overtuigen gezien de risico's van deze operatie. Al-Shabaab lijkt zo zelf aanzienlijk de kans te verhogen ontmaskerd te worden en het is onwaarschijnlijk dat geen enkele andere plaats in het district of in Mogadishu zou kunnen dienen als hun wapenopslagplaats. Uw verklaringen, waaruit onder andere blijkt dat Al-Shabaab eerder wie rekruteert zonder voorafgaand onderzoek, worden uiterst ongeloofwaardig bevonden, getuigen geenszins van reële situaties en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielaanvraag.

U verklaarde dat de Al-Shabaableden, nadat u akkoord ging om voor hen te werken, zeiden dat mensen die jou kennen naar jou zullen komen (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde verder dat u naar huis ging om het gebeurde aan uw moeder te vertellen, dat u onderdook in een ander huis en dat ze [leden van Al-Shabaab] drie dagen later naar uw PlayStation[zaak] kwamen om naar u te vragen [aan de mensen die toen in uw zaak waren] en uw PlayStation verwoestten nadat ze u niet konden vinden. U verklaarde verder dat u bedreigingen, telefoontjes en berichten kreeg. U gevraagd of Al-Shabaab nog iets zei nadat u geaccepteerd had, verklaarde u dat ze niets meer gezegd hebben tegen u, behalve dat ze mensen die ze kennen naar u toe zullen sturen en motiverende woorden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het komt bevreemdend over dat Al-Shabaableden meteen uw zaak verwoestten nadat ze u niet konden vinden in uw zaak, en blijkbaar niet de moeite namen u telefonisch te contacteren, maar u daarna wel meteen telefonisch begonnen te bedreigen, hoewel u eigenlijk geaccepteerd had met hen samen te werken. Het is immers niet ondenkbaar dat ze u eerst zouden kunnen bellen met de vraag waar u zit of u verder nog enige info proberen te geven nadat u geaccepteerd had met hen samen te werken. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat Al-Shabaableden zelf naar uw zaak komen om naar u te vragen en uw zaak te verwoestten, uw zaak waarvan u verklaarde dat er PS-leden komen. Dat er mogelijks PS-leden aanwezig zouden kunnen zijn op het moment dat die Al-Shabaableden u komen zoeken en uw zaak verwoestten, is immers zeker niet ondenkbaar. Opnieuw lijkt Al-Shabaab zelf het risico te verhogen dat ze ontmaskerd worden, een risico dat simpelweg vermeden zou kunnen worden door u op te bellen en te vragen waar u bent. Opnieuw geven uw verklaringen geenszins blijk van reële situaties.

U verklaarde dat u bedreigingen kreeg, telefoontjes en berichten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of u het nummer kon zien van het nummer van Al-Shabaab waarmee ze u bedreigden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het onbekend was (gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met het feit dat u berichten kreeg en dat daar het nummer toch op staat, verklaarde u plots dat u niet keek naar het nummer, dat u angst had en vroeg u zich af wat het u zou helpen in het

geval u er naar keek. U gevraagd of u geprobeerd heeft de autoriteiten in te lichten, gezien de informatie waarover u beschikte, antwoordde u ontkennend. U gevraagd waarom niet, verklaarde u dat u het niet vertelde aan de autoriteiten, dat het niet bij u opkwam en dat uw familie u dat niet adviseerde, dat het in u opkwam om uw leven te redden en dat u gelooft dat de autoriteiten niets gedaan zouden hebben als u het aan hen gezegd zou hebben en dat de autoriteiten u geen bescherming zouden geven. U geconfronteerd met het feit dat uw neef [notabene lid van de PS] al betrokken was, dat hij Al-Shabaableden arresteerde, dat u een nummer wist, dat u hen ongemaskerd zag en u gevraagd of hij dan niets meer vroeg naar de zaak, verklaarde u dat het waar is dat hij werkte voor hen, maar dat het niet betekent dat hij u bescherming kan geven, dat de bewaker bij wie u verbleef [onderdook] altijd op zijn werk was en dat jullie elkaar maar een paar keer zagen in zijn huis, dat het genoeg is dat u veilig bent voor uw leven, dat er geen manier is om het te zeggen aan de overheid en dat uw familie iets zou riskeren als u het zei aan de autoriteiten en dat u dat niet wilde (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U geconfronteerd met het feit dat uw familie al betrokken was, verklaarde u dat uw familie wist wat er gebeurd was met u (gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde eerder dat uw neef u de avond van het incident kwam halen en onderbracht in een ander huis (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat er geen manier was om de autoriteiten in te lichten, geenszins weet te overtuigen, aangezien uw neef lid was van de PS [de PS, die Al-Shabaableden opspoort] en u nog uw neef zag na het incident. Dat u niet wou dat uw familie betrokken raakte, weet evenmin te overtuigen, aangezien uw familie reeds betrokken was door u te laten onderduiken en uw reis voor te bereiden. Dat uw neef dan niet geïnteresseerd zou zijn in de info die u hem zou kunnen bieden over Al-Shabaableden, hoewel zijn job was om Al-Shabaableden op te sporen, is verder uiterst ongeloofwaardig en getuigt geenszins van reële situaties.

U verklaarde dat de zoon van uw oom langs moederzijde [lid van de] PS was (gehoorverslag CGVS, p. 8). U gevraagd wat de specifieke functie was van I. [uw neef] bij de PS, verklaarde u dat u zijn rang niet kent, maar dat u enkel weet dat hij werkte met de inlichtingsoldaten van de PS, die gewone kledij hebben en dat iedereen in de buurt wist dat hij werkte voor hen (gehoorverslag CGVS, p. 11). U gevraagd wat I. moest doen bij de PS, verklaarde u dat de PS zoekt naar jongeren die behoren tot Al-Shabaab, dat ze hen viseren en dat dat hun job is. U gevraagd of u concreter kunt zijn, vroeg u zich of hoe u concreet kan zijn en hoe u hun job goed kan kennen en verklaarde u dat u niet werkte met hen, dat het enige wat u kan vertellen is wat de algemene mensen weten over hen en dat het enige wat u weet, is dat ze mensen viseren die verdacht worden Al-Shabaab te zijn. U gevraagd wat de PS is, verklaarde u dat de PS een leger is in gewone kledij die werkt voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 13). U gevraagd waarvoor de afkorting 'PS' staat, verklaarde u de betekenis niet te kennen, niet te weten wat het betekent, maar dat het een welgekende naam is voor de mensen, en dat iedereen het PS noemt. Het dient opgemerkt te worden dat, wanneer doorgevraagd wordt, uw kennis over uw neef bij de PS en de PS zelf eerder beperkt lijkt te zijn - zo blijkt u zelfs onwetend met betrekking tot de betekenis van dit acroniem. Dat u verder niets meer van uw neef blijkt te weten, hoewel de hele buurt blijkbaar weet dat hij lid is van de PS, is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

Verder kunnen enkele tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. U gevraagd of ze [Al-Shabaableden] u beschuldigden lid te zijn van de PS via berichten en telefoontjes (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u dat u een telefoon kreeg van een onbekend nummer, de namiddag dat ze uw PlayStation vernielden, dat ze zeiden dat u een Murdid [ongelovige] bent, dat u zal sterven door de hand van moslimmensen en dat u uw telefoon uitschakelde en dat u bedreigingen kreeg sinds dat telefoontje. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend overkomt dat u nog bedreigingen zou kunnen krijgen via uw telefoon als u die afgezet zou hebben. U verklaarde dat u bedreigingen kreeg, telefoontjes en berichten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of u het nummer kon zien van het nummer van Al-Shabaab waarmee ze u bedreigden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het onbekend was (gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met het feit dat u berichten kreeg en dat daar het nummer toch opstaat, verklaarde u plots dat u niet keek naar het nummer, dat u angst had en vroeg u zich af wat het u zou helpen in het geval u er naar keek. U geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat het nummer onbekend was en u nu zegt dat u niet keek naar het nummer, verklaarde u dat het telefoonnummer waarmee u telefoontjes kreeg onbekend was, maar dat de Protection Officer u vroeg naar berichten en dat u niet keek naar het nummer die u de berichten zond, want u had angst en u gooide de simkaart weg. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen, waarbij u enerzijds verklaarde dat het nummer onbekend was en anderzijds verklaarde dat u niet keek naar het nummer, tegenstrijdig zijn. Dat u een onderscheid zou maken tussen het nummer van de telefoontjes en het nummer van de berichten omdat u angst had, is geenszins aannemelijk.

U verklaarde dat enkele Al-Shabaableden u vroegen om hen te vervoegen en om wapens in uw zaak te plaatsen omdat de PS en de andere mensen uw plaats niet verdenken (gehoorverslag CGVS, p. 8). U gevraagd waarom Al-Shabaab aan u vroeg of ze die wapens konden verstoppen (gehoorverslag CGVS, p. 13), verklaarde u dat het zij zijn die de exacte reden kennen, maar dat u denkt dat het is omdat uw plaats onverdacht is [...]. U naar verduidelijking gevraagd en gevraagd of u dat denkt en het zij niet zijn die dat gezegd hebben, verklaarde u dat het niet alleen uw gedacht is, maar het iets is wat u gemerkt heeft toen ze [leden van Al-Shabaab] met u praatten, en dat ze zeiden dat ze weten dat uw broer zei dat uw plaats niet gecontroleerd zou worden. U verklaarde later dat ze niet direct hebben gezegd dat uw plaats onverdacht is (gehoorverslag CGVS, p. 14), en ze enkel zeiden dat uw broer [waarmee u doelde op uw neef] lid van de PS is. U geconfronteerd met het feit dat u in uw asielrelaas zei dat de Al-Shabaableden zeiden dat uw plaats onverdacht was en u nu zegt dat ze dat niet hebben gezegd, verklaarde u dat u alleen zei dat Al-Shabaab u zei dat ze wapens wou plaatsen in uw plaats [uw zaak]. Het dient opgemerkt te worden, dat uw verklaringen [waarbij u enerzijds verklaart dat de Al-Shabaableden iets wel en anderzijds iets niet gezegd hebben], wanneer doorgevraagd wordt, tegenstrijdig blijken te zijn en u blijkbaar zelf niet meer goed blijkt te weten wat die Al-Shabaableden tegen u gezegd zouden hebben. Uw tegenstrijdige, vage verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

Verder kunnen enkele tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen afgelegd op het CGVS en uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde op de DVZ dat u weigerde, toen Al-Shabaableden u vroegen of ze wapens konden verstoppen in uw zaak (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U verklaarde verder op DVZ dat ze u vroegen om met hen samen te werken, wat u weigerde, waarop ze u beschuldigden van samenwerking met de PS en de regering. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS echter dat u 'ja' zei tegen wat ze u zeiden (gehoorverslag CGVS, p. 9). U later nog eens gevraagd of u accepteerde om met hen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 16), antwoordde u bevestigend. U geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ zei dat u weigerde en u nu zegt dat u akkoord ging, verklaarde u dat u het land niet zou verlaten hebben als u akkoord ging om voor hen te werken, dat u weigerde voor hen te werken, dat u daarom hier bent gekomen, maar dat u accepteerde toen ze bij u waren in de cinema. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen, waarbij u enerzijds verklaarde akkoord te zijn gegaan en anderzijds verklaarde geweigerde hebben, tegenstrijdig zijn. Uw verklaring dat u bedoelde dat u weigerde voor hen te werken, weet niet te overtuigen aangezien u verder op de DVZ verklaarde dat ze u na uw weigering beschuldigden van samenwerking met de overheid.

U legde een attest neer dat bewijst dat u deelgenomen heeft aan een opleiding over integratie in Nijvel, van 6 tot 24-06-2016 en de kaart van uw opvangcentrum. Er kan opgemerkt worden dat deze documenten administratieve documenten betreffen in het kader van uw asielprocedure en niet relevant zijn voor de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas. Deze documenten kunnen uw asielrelaas niet staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoeker aangaande de vluchtelingenstatus toe als volgt:

"II.1.2. De verwerende partij stelt allereerst dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij in het gedrang zou komen gezien het onwaarschijnlijk zou zijn dat Al Shabab wapens zou willen verbergen in de zaak van verzoekende partij die de neef is van een PS lid die Al Shabab leden opspoort.

Zij motiveert onder meer als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan uiteraard niet in het hoofd van de Al Shabab leden kijken. Zij vermoedt dat zij werd aangesproken door hen gezien het de laatste plaats zou zijn waar de autoriteiten en de PS leden naar verborgen wapens van Al Shabab zouden zoeken. Wanneer zij weigerde om meet te werken, bedreigden zij haar, noemden haar een ongelovige en beschuldigden verzoekende partij zelf lid te zijn van PS. Dit is ook een van de redenen waarom zij haar zaak vernielden.

II.1.3. Verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat Al Shabab onmiddellijk zou zijn overgegaan tot de vernieling van de zaak van verzoekende partij wanneer zij haar niet konden bereiken.

Verzoekende partij merkt op dat de Playstations die werden vernield door AL Shabab als heidens worden gezien en dus niet aanvaard worden in hun ideologie. Wanneer verzoekende partij verdween, hebben zij dan ook haar zaak bezocht en alle 'onreine' zaken vernield.

II.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij eveneens niet veel te weten over de functie van haar neef binnen de PS. Dit is echter niet zo verwonderlijk. Immers, dat was niet iets waarmee hij te koop liep, noch gaf haar neef exacte details hoe en wat zij deed binnen deze groepering. Het enige dat verzoekende partij wist, was dat haar neef lid was van PS en zich actief inzette tegen de opsporing van Al Shabab leden.

II.1.5. Verzoekende partij heeft zeer uitgebreid uiteen gezet waarom zij Somalië is moeten ontvluchten: p. 8 CGVS gehoor

[citaat, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8-10]

Verwerende partij focust zich duidelijk op pietluttigheden en verliest de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog.

Zo stelt zij dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de verklaringen neergelegd op de DVZ en het gehoor op het CGVS van verzoekende partij.

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. De asielaanvraag van verzoekende partij dateert van 25 juni 2015, in volle vluchtelingencrisis wanneer de DVZ overspoeld werd met asielaanvragen en met zeer snel te werk moest gaan. Verzoekende partij heeft ook bij het begin van het gehoor duidelijk aangegeven dat er problemen waren tijdens haar DVZ gehoor: p. 2-3 CGVS

[citaat, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2-3]

Verzoekende partij kreeg niet de kans om te antwoorden op de vragen en er werden onjuistheden genoteerd. Het is dan ook niet ernstig van verwerende partij om de fouten gemaakt door haar administratie en door haar manier van werken thans aan verzoekende partij te verwijten.

Verzoekende partij heeft tijdens het CGVS gehoor de kans gekregen om uitgebreid te vertellen over haar problemen en zaken te verduidelijken. Zij blijft dan ook volledig achter haar verklaringen staan zoals gedaan op het CGVS.

II.1.6. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Er kon op geen enkel ogenblik een contradictie of inconsistentie worden vastgesteld in haar relaas.

Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het non refoulementbeginsel"

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 21 februari 2016.

Nochtans blijkt uit een nieuw COI rapport dd. 6 september 2016 dat de situatie in Mogadishu desastreus is. (stuk 12) Verwerende partij zwijgt in alle talen over dit nieuw rapport...

Het CEDOCA rapport geeft op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[citaat stuk 12, p. 32]

COI Focus p. 33:

[citaat stuk 12, p. 33]

EN

[citaat stuk 12, p. 33]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Wardigley, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37:

[citaat stuk 12, p. 37]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22:

[citaat stuk 12, p. 22]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat stuk 12, p. 32-33]

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat de huidige situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):

[citaat stuk 12, p. 56]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels – gebeurtenissen die allemaal plaatsvonden NA het COI focus rapport dd. 19 februari 2016, waarmee verwerende partij rekening hield.

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)

- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)

- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

- 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities."

38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS “has influence” over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²”

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan.” ²¹

“10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”
Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For 22

Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local

communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wardigley) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na meer dan een jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Artikel "Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege" van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)
- Artikel "Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'" van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikels "Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5", "Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack" en "Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu" van NDTV van 1 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel "Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu" van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel "Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu" van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel "Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden" van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel "Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu" van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel "At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant" van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11)

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de Commissaris-generaal toe dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 6 september 2016.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen, hetgeen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

De Raad merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht wordt gesteld door op te werpen dat verzoeker niet in het hoofd van de leden van Al Shabaab kan kijken. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat:

“U verklaarde dat alle soorten jeugd naar u [uw zaak] kwam of ze nu [lid van] PS waren of niet (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw neef [de zoon van uw oom] lid was van PS. U verklaarde dat Al-Shabaableden naar u toe kwamen om u te vragen u aan te sluiten bij hen en om wapens in uw zaak te komen verbergen, aangezien de PS en andere mensen uw plaats niet verdenken. U gevraagd of die leden gemaskerd waren, verklaarde u dat ze niet gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde dat de PS een leger is in gewone kledij dat werkt voor de overheid en dat hun job erin bestaat mensen te identificeren waarvan ze denken dat ze Al-Shabaableden zijn, en naar hun huizen te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw beste vriend een PS-lid kon zijn, maar dat hij dat nooit zou vertellen. U gevraagd of het niet onvoorzichtig is van Al-Shabaab om juist daar waar PS-leden komen, hun wapens te plaatsen (gehoorverslag CGVS, p. 15), verklaarde u dat ze het u niet gevraagd zouden hebben als ze geloofden dat het gevaarlijk was voor hen om daar hun wapens te laten, en u voegde eraan toe dat uw neef - een lid van de PS - naar uw zaak kwam. U gevraagd of het geweten was dat uw neef voor de PS werkte, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat dat welgekend was, daar hij reeds aan verschillende operaties in de wijk deelnam (gehoorverslag CGVS, p. 13). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de Al-Shabaableden goed op de hoogte waren van het feit dat de zoon van uw oom [die u ook soms 'broer' noemt] lid was van de PS (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen ongeloofwaardig en onwaarschijnlijk worden bevonden, en geenszins getuigen van reële situaties. Het feit dat Al-Shabaableden u zouden contacteren, u die een neef heeft die PS-lid is [die Al-Shabaableden opspoort] en een zaak heeft waar vaak PS-leden komen, komt uiterst bevreemdend over. Het is immers zeker niet ondenkbaar dat u niet zou willen meewerken of met deze info over deze Al-Shabaableden naar uw neef stapt. U later gevraagd of ze [Al-Shabaableden] u ervan hebben beschuldigd lid te zijn van de PS, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 16). U gevraagd wanneer, verklaarde u dat ze u daarvan beschuldigden toen het nieuws zich verspreidde, nadat ze [Al-Shabaab] uw PlayStation hadden vernietigd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat uw verklaringen geenszins getuigen van reële situaties. Indien de Al-Shabaableden werkelijk achteraf [nadat ze u gevraagd hadden om wapens in uw zaak te verbergen en u niet bleek mee te werken] meenden dat u een lid was van de PS, blijkt de actie van Al-Shabaab om u te rekruteren en uw medewerking te verkrijgen uiterst onvoorzichtig, gevaarlijk en ondoordacht. Dat een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al-Shabaab u blijkbaar genoeg vertrouwde om u eerst te vragen mee te werken, en u daarna beschuldigde lid te zijn van de PS [die Al-Shabaableden opspoort], komt geenszins aannemelijk over. De kans dat een deel van het Al-Shabaabnetwerk in Mogadishu zo opgerold zou kunnen worden, indien u werkelijk een lid van de PS bleek te zijn en geïnfilteerd zou zijn in het netwerk van Al-Shabaab, is immers zeker niet onbestaande. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat de leden van Al-Shabaab vooraf onderzoek naar u gedaan zouden hebben en vooraf zouden weten of u al dan niet lid was van de PS, des te meer gezien de ernst van hun vraag. Het feit dat u wel op de hoogte blijkt te zijn van wie lid is van de PS [uw neef en meerdere van uw klanten] doet ernstige vragen rijzen over het feit of Al-Shabaab dan niet op de hoogte zou kunnen zijn van wie al dan niet lid is van de PS. Verder kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de uitvoering van het plan van Al-Shabaab. U gevraagd waarom Al-Shabaab aan u vroeg of ze die wapens konden verstopten, verklaarde u dat [alleen] zij de exacte reden weten, maar dat u denkt dat het zo is omdat uw plaats onverdacht is, omdat soldaten verschillende keren een operatie hebben uitgevoerd in uw wijk en dat uw plaats niet onderzocht werd (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Zelfs rekening houdend met het feit dat uw plaats niet onderzocht zou worden bij een mogelijke razzia van de overheidstroepen, stelt de vraag zich hoe u die wapens zou kunnen verbergen in uw zaak als daar [regelmatig] PS-leden kwamen [de PS, die Al-Shabaableden probeert te ontmaskeren] en hoe de Al-Shabaableden dan die wapens zouden komen ophalen als die PS-leden vaak in uw zaak waren. Al-Shabaab lijkt met deze operatie een zodanig groot risico te nemen – waarbij een deel van hun netwerk in Mogadishu ontmaskerd zou kunnen worden – dat er geenszins kan ingezien worden waarom Al-Shabaableden aan u zouden vragen om wapens te verbergen. Uw verklaring dat ze op zoek waren naar een plaats die niet verdacht was, weet geenszins te overtuigen gezien de risico's van deze operatie. Al-Shabaab lijkt zo zelf aanzienlijk de kans te verhogen ontmaskerd te worden en het is onwaarschijnlijk dat geen enkele andere plaats in het district of in Mogadishu zou kunnen dienen als hun wapenopslagplaats. Uw verklaringen, waaruit onder andere blijkt dat Al-Shabaab eender wie rekruteert zonder voorafgaand onderzoek, worden uiterst ongeloofwaardig bevonden, getuigen geenszins van reële situaties en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.”

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt derhalve overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissing stelde bovendien terecht vast dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab, zonder enig voorafgaand contact, de PlayStation van verzoeker zou vernielen toen verzoeker onvindbaar bleek in zijn zaak, gelet op het feit dat verzoeker drie dagen voordien had geaccepteerd om met hen samen te werken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9 en 16). Verzoekers verweer dat Al Shabaab zijn PlayStation vernietigde omdat deze als heidens wordt beschouwd en niet past in de ideologie van Al Shabaab doet geen afbreuk aan deze motivering. Daarnaast oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab-leden verzoeker zouden opzoeken in diens zaak, gezien verzoeker zelf verklaarde dat PS-leden zijn zaak bezochten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8), waardoor Al Shabaab het risico zou lopen om ontmaskerd te worden. De Raad is van oordeel dat dergelijke vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen.

Verzoekers verweer dat zijn neef hem geen exacte details gaf over zijn werk bij de PS, doet evenmin afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker over bijzonder weinig kennis beschikt over de werkzaamheden van zijn neef bij de PS en over de PS zelf. Verzoeker verklaarde immers dat het welgekend was in zijn wijk dat zijn neef werkzaam was bij de PS, omdat hij er verschillende operaties uitvoerde, dat hij kwam met andere soldaten en met een auto (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat zijn neef en andere leden van de PS zijn PlayStation zaak bezochten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8, 15). Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer informatie kan verschaffen over de PS en de functie van zijn neef bij de PS.

In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview en zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure tracht te verklaren door op te werpen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, afgelegd tijdens de 'vluchtelingencrisis', zeer snel moest gebeuren, merkt de Raad op dat deze toelichting geen steun vindt in het administratief dossier. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1). Verzoeker kreeg bij aanvang van het CGVS-interview bovendien de kans om onjuistheden in de CGVS-vragenlijst te corrigeren. Verzoeker corrigeerde twee fouten, met betrekking tot zijn arrestatie en het tijdstip waarop hij uit Mogadishu gevlucht was, en verklaarde vervolgens “*dat is alles, de rest is ok*” (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3), zodat kan aangenomen worden dat verzoeker van mening was dat zijn verklaringen geen verdere onjuistheden bevatten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat er discrepanties waarneembaar zijn tussen verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure, waar hij stelde dat hij weigerde om voor Al Shabaab te werken (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1) en verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview, waar verzoeker meermaals verklaarde dat hij accepteerde toen Al Shabaab hem vroeg om met hen samen te werken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9 en 16). Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker laat voor het overige de motieven in de bestreden beslissing ongemoeid dat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker de autoriteiten niet zou inlichten over de bedreigingen van Al Shabaab en dat zijn neef, die lid is van de PS, hier geen interesse in zou tonen; (ii) verzoeker tijdens het CGVS-interview tegenstrijdige verklaringen aflegde, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en (iii) de documenten voorgelegd door verzoeker zijn asielrelaas niet kunnen staven. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“U verklaarde dat u bedreigingen kreeg, telefoontjes en berichten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of u het nummer kon zien van het nummer van Al-Shabaab waarmee ze u bedreigden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het onbekend was (gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met het feit dat u berichten kreeg en dat daar het nummer toch op staat, verklaarde u plots dat u niet keek naar het nummer, dat u angst had en vroeg u zich af wat het u zou helpen in het geval u er naar keek. U gevraagd of u geprobeerd heeft de autoriteiten in te lichten, gezien de informatie waarover u beschikte, antwoordde u ontkennend. U gevraagd waarom niet, verklaarde u dat u het niet vertelde aan de autoriteiten, dat het niet bij u opkwam en dat uw familie u dat niet adviseerde, dat het in u opkwam om uw leven te redden en dat u gelooft dat de autoriteiten niets gedaan zouden hebben als u het aan hen gezegd zou hebben en dat de autoriteiten u geen bescherming zouden geven. U geconfronteerd met het feit dat uw neef [notabene lid van de PS] al betrokken was, dat hij Al-Shabaableden arresteerde, dat u een nummer wist, dat u hen ongemaskerd zag en u gevraagd of hij dan niets meer vroeg naar de zaak, verklaarde u dat het waar is dat hij werkte voor hen, maar dat het niet betekent dat hij u bescherming kan geven, dat de bewaker bij wie u verbleef [onderdook] altijd op zijn werk was en dat jullie elkaar maar een paar keer zagen in zijn huis, dat het genoeg is dat u veilig bent voor uw leven, dat er geen manier is om het te zeggen aan de overheid en dat uw familie iets zou riskeren als u het zei aan de autoriteiten en dat u dat niet wilde (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U geconfronteerd met het feit dat uw familie al betrokken was, verklaarde u dat uw familie wist wat er gebeurd was met u (gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde eerder dat uw neef u de avond van het incident kwam halen en onderbracht in een ander huis (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat er geen manier was om de autoriteiten in te lichten, geenszins weet te overtuigen, aangezien uw neef lid was van de PS [de PS, die Al-Shabaableden opspoor]ten u nog uw neef zag na het incident. Dat u niet wou dat uw familie betrokken raakte, weet evenmin te overtuigen, aangezien uw familie reeds betrokken was door u te laten onderduiken en uw reis voor te bereiden. Dat uw neef dan niet geïnteresseerd zou zijn in de info die u hem zou kunnen bieden over Al-Shabaableden, hoewel zijn job was om Al-Shabaableden op te sporen, is verder uiterst ongeloofwaardig en getuigt geenszins van reële situaties. (...)

Verder kunnen enkele tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. U gevraagd of ze [Al-Shabaableden] u beschuldigden lid te zijn van de PS via berichten en telefoontjes (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u dat u een telefoon kreeg van een onbekend nummer, de namiddag dat ze uw PlayStation vernielden, dat ze zeiden dat u een Murdid [ongelovige] bent, dat u zal sterven door de hand van moslimmensen en dat u uw telefoon uitschakelde en dat u bedreigingen kreeg sinds dat telefoontje. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend overkomt dat u nog bedreigingen zou kunnen krijgen via uw telefoon als u die afgezet zou hebben. U verklaarde dat u bedreigingen kreeg, telefoontjes en berichten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of u het nummer kon zien van het nummer van Al-Shabaab waarmee ze u bedreigden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het onbekend was (gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met het feit dat u berichten kreeg en dat daar het nummer toch opstaat, verklaarde u plots dat u niet keek naar het nummer, dat u angst had en vroeg u zich af wat het u zou helpen in het geval u er naar keek. U geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat het nummer onbekend was en u nu zegt dat u niet keek naar het nummer, verklaarde u dat het telefoonnummer waarmee u telefoontjes kreeg onbekend was, maar dat de Protection Officer u vroeg naar berichten en dat u niet keek naar het nummer die u de berichten zond, want u had angst en u gooide de simkaart weg. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen, waarbij u enerzijds verklaarde dat het nummer onbekend was en anderzijds verklaarde dat u niet keek naar het nummer, tegenstrijdig zijn. Dat u een onderscheid zou maken tussen het nummer van de telefoontjes en het nummer van de berichten omdat u angst had, is geenszins aannemelijk. U verklaarde dat enkele Al-Shabaableden u vroegen om hen te vervoegen en om wapens in uw zaak te plaatsen omdat de PS en de andere mensen uw plaats niet verdenken (gehoorverslag CGVS, p. 8). U gevraagd waarom Al-Shabaab aan u vroeg of ze die wapens konden verstopten (gehoorverslag CGVS, p. 13), verklaarde u dat het zij zijn die de exacte reden kennen, maar dat u denkt dat het is omdat uw plaats onverdacht is [...]. U naar verduidelijking gevraagd en gevraagd of u dat denkt en het zij niet zijn die dat gezegd hebben, verklaarde u dat het niet alleen uw gedacht is, maar het iets is wat u gemerkt heeft toen ze [leden van Al-Shabaab] met u praatten, en dat ze zeiden dat ze weten dat uw broer zei dat uw plaats niet gecontroleerd zou worden.

U verklaarde later dat ze niet direct hebben gezegd dat uw plaats onverdacht is (gehoorverslag CGVS, p. 14), en ze enkel zeiden dat uw broer [waarmee u doelde op uw neef] lid van de PS is. U geconfronteerd met het feit dat u in uw asielrelaas zei dat de Al-Shabaableden zeiden dat uw plaats onverdacht was en u nu zegt dat ze dat niet hebben gezegd, verklaarde u dat u alleen zei dat Al-Shabaab u zei dat ze wapens wou plaatsen in uw plaats [uw zaak]. Het dient opgemerkt te worden, dat uw verklaringen [waarbij u enerzijds verklaart dat de Al-Shabaableden iets wel en anderzijds iets niet gezegd hebben], wanneer doorgevraagd wordt, tegenstrijdig blijken te zijn en u blijkbaar zelf niet meer goed blijkt te weten wat die Al-Shabaableden tegen u gezegd zouden hebben. Uw tegenstrijdige, vage verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas. (...)

U legde een attest neer dat bewijst dat u deelgenomen heeft aan een opleiding over integratie in Nijvel, van 6 tot 24-06-2016 en de kaart van uw opvangcentrum. Er kan opgemerkt worden dat deze documenten administratieve documenten betreffen in het kader van uw asielprocedure en niet relevant zijn voor de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas. Deze documenten kunnen uw asielrelaas niet staven."

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoeker opwerpt dat de Commissaris-generaal zich focust op "pietluttigheden", dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks de aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige en geloofwaardige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Aldus stelt de Raad vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 6 september 2016 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de beoordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. *“UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)”* van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoeker in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op zijn *“verwestering”* en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en zus (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4) die, samen met verzoekers vader, echtgenote, broer en zus, in Mogadishu wonen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5; DVZ-verklaring, stuk 11, p. 5, 6, 7). Bijgevolg meent de Raad dat verzoeker zich in Mogadishu kan beroepen op hun steun en bescherming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP